

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **K. Č.,**
bytem J., Z.,
zastoupen M. H., DiS.,
bytem Š. 43, P.,
proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2016, čj. X, sp. zn. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce – krajské pobočky v Příbrami (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 3. 2016, čj. X. Správní orgán I. stupně nepřiznal žalobci příspěvek na péči s odůvodněním, že žalobce nelze považovat za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby podle § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), protože z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

zvládat dvě základní životní potřeby posuzované podle § 9 zákona o sociálních službách.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný opřel napadené rozhodnutí o posudek posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Kolín ze dne 5. 2. 2016 a posudek vlastní posudkové komise ze dne 16. 6. 2016, aniž by se jakkoli vypořádal se skutkovými námitkami, které žalobce vznesl. Nereflektoval ani podstatné rozpory mezi závěry sociálního šetření provedeného správním orgánem I. stupně a závěry obou posudků.
3. Žalobce poukázal na to, že podle posudků není schopen zvládat dvě základní životní potřeby - výkon fyziologické potřeby a péči o domácnost. V záznamu o sociálním šetření je však výslovně uvedeno, že žalobce „*po domě chodí za pomocí hole, také ven na dvorek vychází za opory hůlky. Mimo dům nevychází, na dvorku ujde asi 20 metrů. Z domu vedou tři schody. Ze schodů se opírá o zeď, a jde přisunem.*“ Namítl, že není schopen zvládat základní životní potřebu mobility podle písm. a) přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „*vyhláška č. 505/2006 Sb.*“), ačkoli oba posudky dospěly k závěru opačnému, resp. s danou otázkou se přiměřeně nevypořádaly. Podobně lze polemizovat se závěrem napadeného rozhodnutí, že žalobce zvládá základní životní potřebu komunikace a orientace, jakož i několik potřeb dalších, jak bylo rozvedeno v odvolání. Správní orgány obou instancí mohly zjistit skutečný stav nejen ze záznamu o sociálním šetření, ale i výsledkem osob, které o žalobce pečují (vnučky L. H., dcery M. J. a sousedky H. K.). Protože to ani správní orgán I. stupně, ani žalovaný neučinili, zatížili rozhodnutí vadou nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který nemá oporu ve spisu. Nevypořádali se s žalobcovou argumentací a tím se dopustili též zásahu do jeho procesních práv podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba není důvodná. Podle názoru posudkové komise žalovaného z lékařské dokumentace a ze sociálního šetření vyplývá, že v odvolání vyjmenované základní životní potřeby stravování, komunikace, orientace, tělesná hygiena, péče o zdraví a osobní aktivity žalobce zvládá v přijatelném standardu pro danou věkovou kategorii. Při zachovaných duševních, tělesných a smyslových schopnostech nebyla objektivizována závislost na jiné osobě při zvládání úkonů základní sebeobsluhy, tj. oblékání, obouvání a provedení tělesné hygieny. Vzhledem ke konkrétnímu zdravotnímu postižení je žalobce schopen dodržovat doporučená léčebná opatření, neboť se nejedná o ztrátu úchopové schopnosti rukou, která by vylučovala manipulaci s léky. Nejedná se ani o ztrátu nebo těžké narušení duševních kompetencí. Žalobce není závislý na přítomnosti osobního asistenta. Posudková komise žalovaného, jak plyne z posudku, se zabývala zvládáním všech základních životních potřeb, přestože žalobce neuvedl námitku nezvládání základní životní potřeby mobility v odvolání.
5. Žalovaný dále uvedl, že výslech pečujících osob neprovedl, neboť kompetenci posoudit, zda žadatel splňuje kritéria pro přiznání dávky, má jen lékař lékařské posudkové služby. Lékař vycházel z výsledků funkčního vyšetření ošetřujícího lékaře, odborného lékaře a výsledků vlastního vyšetření. Nedílnou součástí bylo i sociální šetření, při němž se zjišťuje schopnost samostatného života posuzované osoby v přirozeném sociálním

prostředí. Posudek komise žalovaného tak byl celistvý a přesvědčivý. Zdravotní stav žalobce byl řádně a objektivně posouzen, přičemž členkou posudkové komise byla i odborná lékařka oboru interního lékařství. Námitky uvedené v odvolání byly zohledněny s ohledem na doložené lékařské nálezy a žalovaný se s nimi ve svém rozhodnutí vypořádal.

6. Žalobce v replice ze dne 12. 1. 2017 setrval na žalobě. Poukázal na to, že uvedení námitky ohledně základní životní potřeby mobility v odvolání není podmínkou uplatnění námitky v žalobě s tím, že zjevný nesoulad závěrů napadeného rozhodnutí se skutkovými zjištěními dostatečně jasně demonstroval v žalobě.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
8. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlédnout i bez námitky, neshledal.
9. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalobce vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalovaný pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 30. 11. 2015 podal žádost o příspěvek na péči. Z oznámení o poskytovateli pomoci ze dne 10. 12. 2015 plyne, že žalobci jsou od 14. 2. 2015 poskytovány sociální služby (doprovody v místě a mimo bydliště, dovoz oběda) pečovatelskou službou Zásmuky a od 1. 9. 2015 mu poskytuje pomoc vnučka L. J.
11. Dne 10. 12. 2015 provedl správní orgán I. stupně sociální šetření trvající 40 minut v bydlišti žalobce, o němž sepsal záznam čj. X. Ze záznamu plyne, že žalobce, v době vyšetření ve věku 80 let, komunikuje, ale občas se nemůže vyjádřit. Je schopen komunikovat také písemně, pero udrží, rukopis je roztřesený. Žalobce dokáže přivolat pomoc mobilním telefonem přes rychlou volbu. Vzhledem k věku je orientovaný, ale občas si není schopen vybavit jména. Využívá zvýšené lůžko, na němž nejdříve s oporou sedí a při vstávání také využívá opory. Po domě a venku se pohybuje s pomocí hole. Mimo dům na procházky nechodí a pohybuje se pouze do 20 metrů na zahradě před domem. Tři schody do domu překonává s oporou o zeď přísunem. Ranní hygienu zvládne sám, oholí se u umyvadla. Zvládne také velkou hygienu, vlastními silami se dostane do vany a osprchuje se či vykoupe. Sám je také schopen z vany vylézt, má protiskluzovou podložku. Kdyby žalobce potřeboval pomoci, je schopen si ji přivolat. Ohledně fyziologických potřeb ze záznamu plyne, že žalobce má permanentní katetr, který zvládne vypustit sám, jedenkrát za měsíc jej kontroluje lékař, stolicí a očistu zvládne sám. Pokud jde o stravování, vodu žalobci uvaří vnučka a kávu či čaj má k dispozici na stole. Dokáže si sám ukrojit a namazat chléb. Obědy žalobci dováží

pečovatelská služba v týdnu a o víkendech vnučka. Jídlo si může ohřát v mikrovlnné troubě. Najíst se lžící dokáže sám, pitný režim je hlídán pečující osobou. Žalobce se naučil připravit si léky sám podle rozpisu. Pokud potřebuje jet k lékaři, pomůže mu pečovatelská služba či soused. Sám si dokáže připravit oblečení a obléknout se. Žalobce obstarává kočku a psa, přes den spí a občas se dívá na televizi. Má dvě dcery, které za ním střídavě dojíždějí jedenkrát týdně. Ve společné domácnosti s žalobcem žije vnučka se svým dítětem.

12. Dne 5. 2. 2016 zpracovala Okresní správa sociálního zabezpečení Kolín (dále jen „OSSZ Kolín“) posudek čj. X. Podle posudku jde u žalobce o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Žalobce je postižen obezitou I. stupně, aterosklerózou, paroxysmální fibrilací síní, gonalgii a hyperplazií prostaty. Stav po cévní mozkové příhodě v roce 2006 je stabilizován s frustní reziduální expresivní fatickou poruchou. Dále trpí gonartrózou II. st. na levé i pravé noze, hypertenzí, hyperlipidemií, osteoporózou. Dle kardiologa (listopad 2015) sinusový rytmus, námahová dušnost - funkčně I., nejistota při chůzi, krevní tlak v normě. Doporučena dieta a pravidelná pohybová aktivita. Je orientován, kardiopulmonálně kompenzován, bez závažného smyslového deficitu. V závěru posudek krátce shrnul výsledky sociálního šetření v souladu s tím, co bylo uvedeno v záznamu o něm. Žalobce nezvládá 2 základní životní potřeby, a to výkon fyziologické potřeby a péči o domácnost.
13. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 2. 3. 2016, čj. X, nepřiznal žalobci příspěvek na péči. Své rozhodnutí zdůvodnil tak, že odkázal na vypracovaný posudek podepřený sociálním šetřením a konstatoval, že žalobce nelze považovat za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby, protože z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen zvládat pouze dvě základní životní potřeby.
14. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, v němž poukázal na to, že ze záznamu o sociálním šetření buď nevyplývá skutečný stav žadatele, nebo je zřejmé, že žalobce nezvládá mnohem více základních životních potřeb. Žalobce v odvolání zpochybnil zhodnocení schopností zvládat základní životní potřeby komunikace, orientace, hygieny, stravování, péče o zdraví, osobní aktivity a soběstačnosti obecně. Uvedl, že žalobce obtížně formuluje svá sdělení, je velmi často dezorientován, dění kolem sebe velmi často vyhodnocuje zcela nesprávně, koupat se jde jen, když je někdo doma, ohledně stravování je o víkendech naprosto závislý na pomoci blízkých a léky mu připravují příbuzní.
15. V odvolacím řízení byl zdravotní stav žalobce posouzen Posudkovou komisí MPSV, oddělení výkonu v Praze (dále jen „posudková komise“). Posudková komise vycházela z posudkového spisu OSSZ Kolín, spisu odvolacího orgánu včetně odvolání, sociálního šetření ze dne 10. 12. 2015, ze zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře MUDr. B. P., dále z lékařských nálezů MUDr. H. z května 2006 (neurologické vyšetření), MUDr. J. M., urologie Okresní nemocnice Kolín, z období od 19. 9. 2015 do 23. 9. 2015, MUDr. K. K., kardiologie Kolín ze dne 4. 11. 2015, MUDr. E. N., Okresní nemocnice Kolín, ze dne 14. 12. 2015, RTG vyšetření kolene. Zdravotní stav byl posouzen v nepřítomnosti žalobce. Dokumentace byla dostatečná k projednání bez účasti žalobce. Posudková komise dospěla k závěru, že žalobce je limitován pro interní polymorbidní postižení, potencionované bolestmi kloubů, páteře a intermitentními závrativými stavy pro aktivity fyzicky náročné, především spojené se zajištěním chodu domácnosti. Pohybuje se samostatně v dosahu, který mu umožňuje realizovat běžné

denní potřeby, je schopen použít kompenzační pomůcky (dvě francouzské hole). Stav po mozkové nedokrevnosti v roce 2006 se upravil, je stacionární, přetrvává lehká expresivní fatická porucha. Kardiolog nepopsal známky chronického srdečního selhávání. Nebyla objektivizována ztráta nebo těžká limitace stran orientace nebo komunikace, zrak má přiměřený věku, sluch zachován. Nejde o ztrátu nebo těžké omezení schopnosti se orientovat ve známém prostředí, těžký pokles kognitivních schopností. Při zachovaných duševních, tělesných a smyslových schopnostech není závislý na druhé osobě při zvládání základní sebeobsluhy při zachované schopnosti využít facilitační pomůcky. Potřebu preventivního dohledu při zvládání sprchování ve vaně nelze považovat za posudkově rozhodnou. Vzhledem ke konkrétnímu zdravotnímu postižení je schopen dodržovat doporučená léčebná opatření. Nejde o ztrátu úchopové schopnosti rukou, která by vylučovala manipulaci s léky, případně pozbytí nebo těžké narušení duševních kompetencí. Nejde o potřebu speciálního léčebného režimu náročného na zdravotnické pomůcky nebo ošetrovatelský režim. Žalobce není schopen zvládat dvě základní potřeby – výkon fyziologické potřeby a péče o domácnost, s tím, že není medicínsky důvodné hodnocení dalších základních životních potřeb jako nezvládané.

16. Žalovaný dne 12. 7. 2016 napadeným rozhodnutím rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění se opřel o posouzení posudkové komise, citoval její závěry, přičemž uvedl, že posudek považuje za úplný, objektivní a přesvědčivý.

Posouzení žalobních bodů

17. Žalobce namítl, že žalovaný opřel své rozhodnutí o posudky ze dne 5. 2. 2016 a 16. 6. 2016, aniž by se vypořádal se skutkovými námitkami uvedenými v odvolání, přičemž se nevypořádal s rozporův mezi oběma posudky a záznamem o sociálním šetření. Avšak žalobce specifikoval pouze jediný případ týkající se základní životní potřeby mobility. V ostatním pouze v obecné rovině tvrdil, že se závěry ohledně dalších základních potřeb lze úspěšně polemizovat, aniž svou argumentaci dále rozvedl. Soud předesílá, že není na něm, aby za žalobce domýšlel důvody, pro které by mohlo být napadené rozhodnutí žalovaného nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. X, bod 32). Konkrétně žalobce namítl jen to, že v záznamu o sociálním šetření je výslovně uvedeno, že *„po domě chodí za pomocí hole, také ven na dvorek vychází za opory hůlky. Mimo dům nevychází, na dvorku ujde asi 20 metrů. Z domu vedou tři schody. Ze schodů se opírá o zeď, a jde přisunem.“*. Přesto oba posudky dospěly k závěru, že je žalobce schopen zvládat základní potřebu mobility s odkazem na písm. a) přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. Ačkoliv žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a ani později v průběhu řízení před žalovaným nenamítl, že by bylo zvládání této základní životní potřeby posouzeno nesprávně, lze přisvědčit žalobci, že mu to nikterak nebrání ve vznesení této námítky až v žalobě ve formě žalobního bodu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. X).
18. Rozpor mezi skutečnostmi zjištěnými při sociálním šetření a závěrem posudkových orgánů o zvládání základní životní potřeby mobility, na který poukazuje žalobce, je zdánlivý (k tomu viz též níže). V záznamu ze sociálního šetření je popsáno, jak se žalobce běžně pohybuje, jaké vykonává pohybové aktivity. Ze skutečnosti, že nevychází ze dvora ven, nelze nicméně dovodit, že by nebyl schopen s přestávkami ujit

alespoň 200 m. Jakkoliv je záznam o sociálním šetření významným podkladem pro vydání rozhodnutí v řízení o dávce příspěvku na péči, výsledek tohoto řízení je přímo závislý jen na posouzení stupně závislosti, které provádí posudkové orgány. Konečné zhodnocení, zda je žalobce schopen zvládat veškeré podmínky mobility, náleží posudkové komisi, jejímiž členy jsou kvalifikovaní lékaři. Jinými slovy posouzení funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb ve smyslu § 3 písm. c) zákona o sociálních službách je otázkou odbornou. Vzhledem k tomu, že orgán, který rozhoduje o příspěvku na péči, nemá k dispozici potřebné odborné kapacity z oboru posudkového lékařství, vytváří zákon důmyslnou konstrukci vztahů mezi orgány rozhodujícími o žádosti o dávku a posudkovými orgány. Ke zjištění schopnosti žadatele zvládat základní životní potřeby v přirozeném sociálním prostředí se provádí sociální šetření (§ 25 odst. 1 zákona o sociálních službách), které provádí sociální pracovník správního orgánu I. stupně a které je významné pro stanovení stupně závislosti. Stupeň závislosti žadatele pak stanoví okresní správa sociálního zabezpečení, která vychází ze zdravotního stavu žadatele doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledků sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledků vlastního vyšetření posuzujícího lékaře (§ 25 odst. 2 a 3 zákona o sociálních službách).

19. V případě podání odvolání posuzuje stupeň závislosti Ministerstvo práce a sociálních věcí (§ 28 odst. 2 zákona o sociálních službách), které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Posudky o zdravotním stavu pak správní orgány i soud posuzují pouze z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti jejich závěrů (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, čj. X). Posudek musí být odůvodněn odkazem na doložený nález ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Posudek by měl také reagovat na rozpory v jednotlivých podkladech a vypořádat se s nimi. Pokud zpracovaný posudek není úplný či přesvědčivý, správní orgán nemá náležitě zjištěn skutkový stav věci a nemůže vydat rozhodnutí, neboť by tím byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.
20. Podle § 9 odst. 4 a 5 zákona o sociálních službách se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřebu hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na tuto schopnost. Musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Podle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za neschopnost zvládat základní životní potřebu považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Podle § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Příloha č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. vymezuje schopnost zvládat základní životní potřebu mobility takto: Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat

vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.

21. V dané věci je posudek zpracovaný posudkovou komisí pro účely rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle názoru soudu přesvědčivý a úplný. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že v rámci řízení o odvolání žalobce byl žalovaný povinen přezkoumat prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu, nikoliv jen v rozsahu odvolacích námitek, neboť výlučně na námitky odvolatele je vázán toliko přezkum správnosti rozhodnutí (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu). Náležitě posouzení zdravotního stavu a z toho plynoucí zhodnocení zvládání základních životních potřeb není nicméně otázkou správnosti rozhodnutí (správní řád užívá pojem správnost ve vazbě na správní uvážení, neboť rozhodnutí nevybočující z mantinelů správního uvážení je vždy zákonné, nemusí být nicméně správné), nýbrž zákonnosti rozhodnutí jako takového. Z toho plyne, že žalovaný byl povinen vzít do úvahy, zda správní orgán I. stupně vyhodnotil v souladu s aplikovatelnými právními předpisy zvládání základní životní potřeby mobility, ačkoliv proti ní nebyla žalobcem vznesena odvolací námitka. Měl tedy při úvahách o tom, zda je posudek posudkové komise způsobitým podkladem pro rozhodnutí o odvolání, zvažovat i jeho úplnost a přesvědčivost ve vztahu k základní životní potřebě mobility.
22. Posudková komise, jejíž členkou byla vedle předsedající posudkové lékařky i lékařka se specializací v oboru interního lékařství, vycházela z posudkového spisu OSSZ Kolín, zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře, aktuálních lékařských nálezů a záznamu o sociálním šetření. Vyjádřila se ke všem sporným oblastem základních životních potřeb (komunikace, orientace, hygiena, stravování, péče o zdraví, osobní aktivity), k nimž směřovaly konkrétní výhrady žalobce formulované v odvolání, které vzala do úvahy: tedy v případě komunikace a orientace stav kognitivních schopností, v případě hygieny a stravování omezenou mobilitu. Vyjádřila se také k žalobcem namítané nutnosti preventivního dohledu při osobní hygieně. V případě péče o zdraví vzala v úvahu úchopové schopnosti rukou a duševní funkce, v případě osobních aktivit přihlédla k seniorské dekonidici. Ve vztahu ke zvládání základní životní potřeby mobility jsou relevantní nálezy z kardiologického vyšetření ze dne 4. 11. 2015, nález z rentgenologického vyšetření ze dne 14. 12. 2015 a lékařský nález praktického lékaře ze dne 25. 1. 2016, na které posudková komise v posudku odkázala a jejich závěry v něm citovala (citace jsou obsaženy i v posudku OSSZ). Podle nich je námahová dušnost (NYHA) funkčně hodnocena na úrovni I. stupně, žalobce je při chůzi nejistý, je mu doporučována pravidelná pohybová aktivita. Na levé i pravé noze byla rentgenologicky prokázána arthroza kolene (gonarthroza) na úrovni II. stupně. Posudková komise zohlednila, že žalobce je limitován interním polymorbidním postižením potencovaným bolestmi kloubů, páteře a intermitentními závrativými stavy, což se projevuje zejména při činnostech spojených se zajišťováním chodu domácnosti. Posudková komise doplnila, že žalobce se pohybuje samostatně v dosahu, který mu umožňuje realizovat běžné denní potřeby, je schopen použít kompenzační pomůcky (francouzské hole). Hodnocení dalších základních životních potřeb (kromě péče o domácnost a výkonu fyziologické potřeby) jako nezvládaných není posudkově-medicínsky důvodné. Z posudku posudkové komise žalovaného podle soudu plyne, že ani nález kardiologický, ani nález ortopedický, které oba vzala do úvahy, nesvědčí úplně či těžké

poruše funkčních schopností, v jejichž důsledku by byl žalobce výrazně limitován v pohybu (chůzi), a to ať již z důvodu námahové dušnosti (ta jen na nejnižší úrovni NYHA I. ze 4 stupňů) či gonarthrozy (ta jen na stupni II. ze 4 možných). Byť tyto lékařské nálezy svědčí o obtížích žalobce při pohybu (zmíněny bolesti kloubů a páteře, které souvisí též s hrudní kyfózou), nedokládají, že by se jednalo o těžkou či úplnou poruchu, pro kterou by žalobce nebyl schopen zvládat základní životní potřebu mobility v přijatelném standardu (proti tomuto hodnocení se ostatně žalobce v řízení před správními orgány ani neohrazoval). Soud tedy uzavírá, že posudek splňuje kritérium úplnosti a přesvědčivosti i ve vztahu ke zvládnutí základní životní potřeby mobility.

23. Ze záznamu o sociálním šetření plyne, že žalobce na procházky nechodí a na zahradě ujde 20 m a že je schopen překonat tři schody. Bez dalšího z toho nelze učinit závěr, že žalobce nesplňuje podmínku pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, a podmínku chůze po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů. Pro splnění první z podmínek postačuje, aby žalobce překonal danou vzdálenost i s přerušováním, a v případě druhé podmínky ze záznamu o sociálním šetření neplyne, že by žalobce nebyl schopen uvedeným způsobem překonat schody v rozsahu jednoho patra. Jak plyne z posudku, posudková komise žalovaného vzala v potaz, že žalobce je limitován pro interní polymorbidní postižení, potencované bolestmi kloubů, páteře a intermitentními závrativými stavy. Proto dospěla k závěru, že není schopen sám vykonávat fyzicky náročné aktivity spojené především s péčí o domácnost. Avšak je schopen pohybovat se samostatně v dosahu, který mu umožňuje realizovat běžné denní potřeby, za pomoci kompenzačních pomůcek. Jinými slovy posudková komise vzala v úvahu žalobcova omezení plynoucí z jeho zdravotního stavu podle lékařských nálezů a došla k závěru, že je schopen splnit podmínky základní životní potřeby mobility, resp. že opačný závěr není z hlediska posudkově-medicínského podložen lékařskými nálezy. Záznam o sociálním šetření s těmito závěry v rozporu není a nedokládá, že by žalobce nebyl schopen splnit kteroukoliv z aktivit, jimiž je definováno zvládnutí základní životní potřeby mobility. Žalobní bod je nedůvodný.
24. Žalobce namítl, že správní orgán I. stupně a žalovaný zatížili svá rozhodnutí vadou nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu tím, že nevyslechli osoby, které o něj pečují, přičemž soudu navrhl, aby tyto osoby vyslechl. Soud má za to, že v daném případě žalovaný postupoval správně, neboť při rozhodnutí vycházel z přesvědčivého a úplného posudku, jenž se opírá o dostatečnou (mimo jiné též aktuální) zdravotní dokumentaci, s níž jsou v souladu i výsledky sociálního šetření. Žalobce sám kromě uvedených tvrzení nepředložil žádné nové lékařské nálezy, které by vyvracely zjištěné skutečnosti. Soud tedy nemá důvod zpochybnit posudky ani sociální šetření, a má tak za nadbytečné provedení výsledku navržených svědků. Vzhledem k tomu, že závěr o zvládnutí základní životní potřeby je výsledkem odborného posouzení (v oblasti posudkového lékařství) dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a jeho funkčního dopadu na schopnost žalobce zvládat základní životní potřebu, není namístě doplňovat dokazování výsledky svědků (osob, které o žalobce pečují či mu jsou jinak nápomocny), jestliže není lékařskými zprávami objektivizován takový stupeň zdravotního postižení, který by měl za následek úplnou či těžkou poruchu funkčních schopností.

25. K obecné námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, pak soud s ohledem na obecnost samotného žalobního bodu pouze obecně uvádí, že z posudku posudkové komise žalovaného je zřejmé, že se těmito námitkami zabývala. Posudková komise ve vztahu ke zvládání základních životních potřeb, které byly odvoláním zpochybněny, uvedla, která kapacita je z hlediska dané základní životní potřeby určující, a zhodnotila, zda ji má žalobce zachovanou (např. ve vztahu k potřebám souvisejícím se sebeobslouhou jde o zachované duševní, tělesné a smyslové schopnosti, potřeba dohledu při sprchování není rozhodná). Ve vztahu k základním životním potřebám komunikace a orientace, které žalobce v žalobě jmenovitě zmínil, posudková komise žalovaného uvedla, že nebyla objektivizována ztráta nebo těžká limitace ohledně orientace nebo komunikace, zrak je přiměřený věku, sluch je zachován. Žalobce je schopen se orientovat ve známém prostředí, nedošlo k těžkému poklesu kognitivních schopností, byl schopen manipulace s mobilním telefonem, byl v kontaktu se sousedy. Nelze tedy přisvědčit obecnému žalobnímu tvrzení, že se žalovaný výtkami žalobce nezabýval. Tento žalobní bod je tedy rovněž nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

26. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. února 2018

Tomáš Kocourek v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.